

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 667

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 iulie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 153 din 27 martie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene	2–4
Decizia nr. 344 din 1 iulie 2025 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 64/2025 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională.....	5–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
587. — Hotărâre privind înființarea pe lângă Agenția Națională pentru Mediu și Aree Protejate a unei activități finanțate integral din venituri proprii, precum și aprobarea metodologiei de aplicare și a modului de utilizare a resurselor rezultate din aceasta.....	9–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 181 din 19 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 153

din 27 martie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, excepție ridicată de Adina Codreanu-Bălănescu în Dosarul nr. 6.686/189/2020 al Judecătoriai Bârlad și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.633D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 464D/2022, nr. 1.727D/2022 și nr. 2.033D/2022, având ca obiect excepții de neconstituționalitate a unor prevederi identice, excepții ridicate de Istvan Peter Gerenyi și de Ramona Ionela Reznice în dosarele nr. 15.128/302/2021 și 6.191/302/2022 ale Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și de Daniel Ștefan Simion în Dosarul nr. 5.538/245/2022 al Judecătoriai Iași — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 464D/2022, nr. 1.727D/2022 și nr. 2.033D/2022 la Dosarul nr. 2.633D/2021. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Criticile raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție nu se susțin pentru că acesta vizează interzicerea discriminării între diferite categorii de cetățeni. Arată că nu se încalcă nici dreptul de proprietate, deoarece eşalonarea urmărește tocmai plata creanțelor, atunci când vor exista banii necesari. Art. 73 din Constituție nu este aplicabil, pentru că drepturile salariale, inclusiv ale magistraților, nu trebuie să fie în mod obligatoriu reglementate prin lege organică.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 23 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 6.686/189/2020, **Judecătoria Bârlad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare,**

modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene. Excepția a fost ridicată de Adina Codreanu-Bălănescu într-o cauză având ca obiect anularea încheierii de suspendare a executării silite și formează obiectul Dosarului nr. 2.633D/2021.

8. Prin încheierile din 25 ianuarie 2022 și 1 iulie 2022, pronunțate în dosarele nr. 15.128/302/2021 și nr. 6.191/302/2022, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.** Excepțiile au fost ridicate de Istvan Peter Gerenyi într-o cauză având ca obiect o contestație la executare și care formează obiectul Dosarului nr. 464D/2022 și de Ramona Ionela Reznice într-o cauză având ca obiect o contestație la executare și care formează obiectul Dosarului nr. 1.727D/2022.

9. Prin Încheierea din 19 august 2022, pronunțată în Dosarul nr. 5.538/245/2022, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.** Excepția a fost ridicată de Daniel Ștefan Simion într-o cauză având ca obiect o contestație la executare și formează obiectul Dosarului nr. 2.033D/2022.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că se încalcă așteptarea legitimă, recunoscută în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, a persoanelor cărora li s-a recunoscut sporul pentru condiții periculoase, prevăzut de art. 7 alin. (1) lit. b) din cap. II din anexa II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prin hotărâre judecătorească, precum și principiul securității raporturilor juridice. Această lege recunoaște un drept, în vreme ce prevederile criticate îl încalcă, astfel încât se ajunge la necorelarea dintre ele.

11. Puterea legislativă a încălcat separația puterilor în stat, în speță prerogativele puterii judecătorești, deoarece statul, în loc să facă tot posibilul pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești, împiedică valorificarea acestora de către cei în favoarea cărora au fost pronunțate.

12. Art. 39 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 încalcă accesul liber la justiție care, astfel, devine iluzoriu. De asemenea, se încalcă dreptul la respectarea bunurilor persoanelor și se acordă o protecție disproporționată intereselor statului față de cele ale persoanelor particulare. Art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale impune executarea oricărei hotărâri a unei instanțe judecătorești, în acest sens invocându-se Hotărârea din 8 aprilie 2004, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Assanidze împotriva Georgiei*, paragraful 181. De asemenea, se arată că se încalcă cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, în sensul că statul nu poate invoca lipsa de resurse pentru neexecutarea unei obligații stabilite prin hotărâre judecătorească, ci, cel mult, o poate invoca în împrejurări excepționale care însă nu pot afecta însăși substanța dreptului ocrotit de art. 6 paragraful 1 din Convenție. Prevederile criticate lasă fără efecte procesul judiciar la capătul căruia a fost obținut dreptul a cărui realizare este eşalonată.

13. În continuare se arată că statul și-a oferit o poziție privilegiată, cu încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, față de cetățeni, deoarece și-a acordat posibilitatea de a eșalona plățile față de cetățeni, obligat prin hotărâre judecătorească, în vreme ce aceștia nu au această posibilitate cu referire la plata către stat a obligațiilor fiscale. Remediul la această soluție îl reprezintă, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, acordarea dreptului care constituie obiectul privilegiului și categoriei excluse, respectiv cetățenilor.

14. Mai departe se arată că se încalcă art. 44 alin. (1) din Constituție, în componenta referitoare la garantarea creanțelor asupra statului, precum și că măsura contestată este disproporționată, invocându-se, în acest sens, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din Cauza *Ambrosi împotriva Italiei*, invocată și în Decizia Curții nr. 432 din 7 aprilie 2011. De asemenea, invocă și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului *Burdov împotriva Rusiei*, potrivit căreia neexecutarea hotărârii judecătorești prin care se dă naștere unei creanțe constituie o încălcare a dreptului de proprietate ocrotit de Convenție.

15. Totodată, se mai arată că prin aplicarea prevederilor criticate și în cazul salariilor magistraților, soluție prin care se derogă de la prevederile cuprinse în Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, se încalcă art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 și 76 din Constituție. Astfel, Guvernul nu trebuie să reglementeze în materia statutului magistraților, inclusiv în ceea ce privește salarizarea acestora, deoarece doar Parlamentul, prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. I) și art. 125 alin. (2) din Constituție, o poate face. În susținere este invocată Decizia Curții nr. 474 din 28 iunie 2016. Se arată că s-au încălcat normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, deoarece prin ordonanță de urgență s-au anulat dispozițiile relevante din Legea nr. 303/2004, lege organică, potrivit căreia drepturile salariale de la nivelul lunii decembrie 2017 nu puteau fi diminuate decât în condițiile acesteia, iar stabilirea regulilor de salarizare se putea efectua doar printr-o lege specială care viza doar categoria magistraților.

16. În final, se mai arată că se încalcă și art. 17 din Convenție, deoarece nu există niciun motiv real sau serios pentru lipsirea de efecte a hotărârilor judecătorești.

17. **Judecătoria Bârlad** apreciază că excepția este neîntemeiată.

18. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă**, în Dosarul nr. 464D/2022, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își exprimă opinia cu privire la temeinicia excepției.

19. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă**, în Dosarul 1.727D/2022, apreciază că excepția este neîntemeiată.

20. **Judecătoria Iași — Secția civilă** apreciază că excepția este neîntemeiată.

21. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea

și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018, care au următorul conținut: „(1) *Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel:*

a) *în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;*

b) *în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;*

c) *în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;*

d) *în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;*

e) *în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.*

(2) *Procedura de plată eșalonată prevăzută la alin. (1) se aplică și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, având ca obiect acordarea de daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.*

(3) *În cursul termenului prevăzut la alin. (1), orice procedură de executare silită se suspendă de drept.*

(4) *Sumele prevăzute la alin. (1), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicii prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.*

(5) *La sumele actualizate în condițiile alin. (4) se acordă dobânda legală remuneratorie, calculată de la data la care hotărârea judecătorească a rămas executorie.*

(6) *Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la alin. (1).”*

25. Se apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 referitor la statul român, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la liberul acces la justiție, art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 73 referitor la categoriile de legi, art. 76 referitor la adoptarea legilor și a hotărârilor și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, precum și art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 14 referitor la interzicerea discriminării și art. 17 referitor la interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție referitor la protecția proprietății, art. 1 din Protocolul nr. 12 referitor la interzicerea generală a discriminării la Convenție, precum și art. 20 referitor la egalitatea în fața legii și art. 21 referitor la nediscriminare din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a validat, printr-o jurisprudență constantă, de exemplu, Decizia nr. 365 din 16 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 18 august 2020, practica legislativă de adoptare a unor reglementări, de exemplu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, care au prevăzut eșalonarea succesivă a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. În esență, Curtea a reținut că acestea au în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun în materia executării hotărârilor judecătorești. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor

judecătorești în cauză. Totodată, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în contextul de criză economică națională și internațională.

27. De asemenea, Curtea a statuat că statul ca debitor nu și-a arogat mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești, în condițiile în care măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. În aceste condiții, Curtea a constatat că situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic (a se vedea paragraful 23 al Deciziei nr. 365 din 16 iunie 2020, precitată).

28. În mod similar și critica din prezenta cauză raportată la art. 21 alin. (3) din Constituție și-a găsit deja un răspuns în jurisprudența Curții, de exemplu, în paragraful 24 al deciziei anterior citate, în care s-a reținut că nu se refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci, din contră, aceasta se recunoaște și legiuitorul își ia angajamentul ferm de a le executa întocmai potrivit criteriilor rezonabile și obiective stabilite în actul normativ contestat. Deși autoritățile statale nu se pot prevala de lipsa fondurilor necesare executării unei hotărâri judecătorești îndreptate împotriva sa, în situații de excepție, cum ar fi îndatorare excesivă, încetare de plăți, dificultăți financiare deosebite, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, a apreciat că stabilirea unui termen rezonabil pentru executare este o măsură ce intră în marja de apreciere a statului, respectând atât dreptul de acces la justiție, cât și dreptul la un proces echitabil (sub aspectul duratei procedurii). Curtea a reținut că mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare a unei hotărâri judecătorești, poate fi considerat în concordanță cu principiile consacrate de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate. Executarea eșalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în

niciun mod de Convenție; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica.

29. În continuare, cu referire la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată, rămân pe deplin relevante cele reținute în Decizia nr. 365 din 16 iunie 2020, paragraful 25, prin care Curtea a admis că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și că neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie deci o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (Hotărârea din 19 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Ambruosi împotriva Italiei*, paragrafele 28-34, Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, paragraful 41). Însă Guvernul, prin adoptarea tipului de reglementare criticat și în prezenta cauză, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora, măsura fiind, mai degrabă, una de garantare a dreptului de proprietate privată.

30. Având în vedere caracterul neîntemeiat al criticilor de neconstituționalitate intrinsecă, instanța constituțională apreciază că, în mod necesar, reiese că și critica potrivit căreia Guvernul a încălcat atribuțiile puterii judecătorești este neîntemeiată. Astfel, câtă vreme Curtea a admis că practica statală de eșalonare a plăților constatate prin hotărâri judecătorești este legitimă din punctul de vedere al prevederilor constituționale care garantează dreptul de proprietate privată și egalitatea în drepturi, nu i se poate imputa Guvernului o intruziune contrară art. 1 alin. (4) din Constituție în exercitarea puterii judecătorești.

31. În sfârșit, cu referire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la pretinsa încălcare de către Guvern a obligației de a nu reglementa în materia salarizării magistraților, care, în opinia autorilor, poate fi reglementată exclusiv de către Parlament, prin lege organică, Curtea apreciază că acestea trebuie să fie respinse deoarece, potrivit art. 115 din Constituție, Guvernul poate emite ordonanțe de urgență în domenii care constituie obiectul legilor organice.

32. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

33. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adina Codreanu-Bălănescu în Dosarul nr. 6.686/189/2020 al Judecătoriei Bârlad, de Istvan Peter Gerenyi și de Ramona Ionela Reznice în dosarele nr. 15.128/302/2021 și nr. 6.191/302/2022 ale Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și de Daniel Ștefan Simion în Dosarul nr. 5.538/245/2022 al Judecătoriei Iași — Secția civilă și constată că dispozițiile 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bârlad, Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Judecătoriei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 344

din 1 iulie 2025

**referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 64/2025
pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 64/2025 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, sesizare formulată de Grupul parlamentar al Partidului S.O.S. România din Senat.

2. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.823 din 25 iunie 2025 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.949L2/2025.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate se arată că hotărârea adoptată este contrară art. 143 din Constituție, întrucât persoana numită în funcția de judecător al Curții Constituționale nu îndeplinește condiția referitoare la pregătirea juridică superioară și pe cea privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior.

4. Cu privire la condiția referitoare la pregătirea juridică superioară se arată că nu este suficientă absolvirea unei instituții de învățământ superior în domeniul juridic, întrucât termenul „superioară” impune cu necesitate depășirea acestui stadiu minim obligatoriu cerut oricărui jurist. Se arată că pregătirea juridică poate fi calificată drept superioară dacă persoana în cauză fie a urmat studii postuniversitare, de masterat sau de doctorat sau are preocupări consecvente și susținute pentru cunoașterea și aprofundarea anumitor domenii juridice pentru a putea fi departajat de restul absolvenților, fie a desfășurat activități științifice în domeniul juridic, elaborând lucrări care să reflecte opiniile sale, cercetarea temeinică a problemelor de drept abordate și acuratețea ideilor exprimate, fie se poate baza pe activități profesionale care demonstrează implicarea sa în legătură cu anumite obiective importante ale sferei juridice, activități care, prin ele însele, dovedesc cunoașterea dreptului la un nivel aprofundat. Candidatul trebuie să aibă cunoștințe în mai multe ramuri ale dreptului, și nu doar să se limiteze numai la o anumită sferă de activitate.

5. Cu privire la condiția privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică se arată că aceasta presupune fie ca activitățile profesionale desfășurate să aibă o strânsă legătură cu dreptul, astfel că, în aspectele esențiale ale profesiei exercitate intervine, în mod constant, procesul de analiză și/sau de aplicare a unor norme legale, a unor principii de drept, fie îndeplinirea unor funcții juridice.

6. Or, domnul Mihai Busuioc nu îndeplinește cele două condiții pentru a fi numit judecător al Curții Constituționale, întrucât activitatea sa profesională s-a concentrat preponderent pe studii și activități în legătură cu domeniul specific al publicității imobiliare/cărților funciare, iar, ulterior, asupra domeniului

administrației publice. Aceste activități nu pot fi încadrate în rândul activităților juridice.

7. Se apreciază că activitățile pe care domnul Mihai Busuioc le-a desfășurat în cadrul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară (ANCPPI) nu pot fi calificate nici ca fiind juridice, prin natura lor, și nici nu reflectă o pregătire juridică superioară. Se arată că pentru activitățile îndeplinite în perioadele 1995-2002 și 2004-2005 nu erau necesare studiile superioare juridice, iar pentru cele îndeplinite în perioada 2005-2014, deși cunoștințele juridice au reprezentat un avantaj, abilitățile manageriale au fost cele decisive în ocuparea și exercitarea funcțiilor de conducere la nivelul ANCPPI în perioada anterioară, activitățile juridice neconstituind nucleul activității desfășurate. Se învederează că nici pentru activitățile desfășurate în perioada 2014-2017, respectiv ulterior anului 2017, nu erau obligatorii studiile juridice, întrucât activitățile profesionale au fost manageriale, de organizare, coordonare și control, iar îndeplinirea atribuțiilor specifice nu a presupus desfășurarea efectivă a unor activități juridice.

8. Prin urmare, nu se poate susține că domnul Mihai Busuioc a desfășurat activitate juridică, numai pe baza studiilor absolvite, din moment ce traseul său profesional indică ocuparea unor poziții de conducere care implică, îndeosebi, altă sferă de cunoștințe: manageriale, tehnice și de organizare. De altfel, orice activitate profesională are la bază un cadru legal, astfel încât presupune cunoașterea și respectarea ansamblului de norme juridice incidente, însă acest lucru nu înseamnă că respectiva activitate poate fi inclusă în domeniul activităților juridice.

9. Noțiunii de „activități juridice” nu i se pot subsuma activități profesionale pe baza argumentului că sunt desfășurate de absolvenți ai facultăților de drept, ci numai acelea care au legături strânse cu știința dreptului, cu juridicitatea, cu interpretarea și aplicarea dreptului, cu funcțiile judiciare. Totodată, condiția esențială și obligatorie pentru accederea la funcția de judecător al Curții Constituționale care privește desfășurarea activităților juridice este dimensionată în timp, fiind necesari 18 ani de activitate juridică, drept garanție a competenței și înaltei calificări în domeniul dreptului a candidatului, aceasta aflându-se în strânsă legătură cu specificul activităților profesionale desfășurate de judecătorii Curții Constituționale, pentru care sunt esențiale cunoștințe aprofundate în domeniul dreptului, care pot fi dobândite, potrivit viziunii legiuitorului, numai prin desfășurarea activităților juridice sau a celor în cadrul învățământului juridic superior, pe perioada menționată. Această condiție intrinsecă nu este îndeplinită cât timp activitățile desfășurate nu s-au aflat în niciun moment într-o relație determinantă cu domeniul dreptului, respectiv cu aplicarea și interpretarea lui, ci cel mult într-o legătură tangentială, neesențială și nedeterminantă cu acesta, iar orice interpretare contrară aduce atingere legalității procedurii de desemnare, în aceste condiții, a candidatului, în funcția de judecător al Curții Constituționale a României.

10. În lipsa întrunirii acestor două criterii nu este realizată nici condiția privind înalta competență profesională, aceasta fiind subsumată exigențelor unei pregătiri juridice superioare,

consolidată și confirmată prin desfășurarea activității juridice cel puțin 18 ani, în condiții care să demonstreze capacitățile candidatului de analiză, interpretare și aplicare a normelor de drept într-o modalitate care să îl recomande, indiscutabil și neechivoc, pentru înalta demnitate a funcției de judecător al Curții Constituționale a României.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui Senatului pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

12. **Președintele Senatului** a comunicat punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, prin care se solicită respingerea sesizării de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

13. Candidatura domnului Mihai Busuioc la funcția de judecător la Curtea Constituțională a fost depusă de Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat din Senat; la aceasta s-au anexat un curriculum vitae, precum și actele doveditoare pentru îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 143 din Constituție. Printre aceste acte au fost depuse diploma de licență în copie legalizată care confirmă pregătirea juridică superioară (absolvirea unei facultăți de profil juridic), precum și copii după adeverințe care confirmă absolvirea studiilor postuniversitare de masterat în Drept notarial și proceduri și în Drept funciar, publicitate imobiliară și cadastru.

14. Cu privire la vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică se arată că, spre deosebire de alte legi unde se indică, în mod clar, în ce trebuie să consiste activitatea juridică pentru a fi relevantă la îndeplinirea condiției privind vechimea, în cadrul procedurii de numire a unui judecător la Curtea Constituțională, legiuitorul nu enumeră activitățile de natură juridică pe care candidatul trebuia să le desfășoare pentru a îndeplini condiția privind vechimea în activitatea juridică, ci doar indică vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior. Prin urmare, orice activitate pentru care au fost necesare studii juridice este relevantă pentru îndeplinirea condiției vechimii în activitatea juridică. În aceste condiții se aplică principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, astfel încât statuarea la modul general a condiției privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior permite acceptarea noțiunii de vechime în activitatea juridică în sens larg cuprinzând orice activitate pentru care se prevăd studiile juridice drept condiție. Domnul Mihai Busuioc a avut o activitate profesională complexă, ocupând funcții pentru care specializarea juridică era necesară. Se menționează că, pentru numirea în funcția de consilier de conturi, legea prevede condiție de vechime de minimum 10 ani în specialitatea studiilor absolvite care pot fi juridice, economice sau ingineresti, conform prevederilor art. 47 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. Domnul Mihai Busuioc a îndeplinit condiția de 10 ani pentru a fi numit consilier de conturi, verificarea acestei condiții făcând, în 2017, obiectul analizei comisiilor de resort din Parlament în cadrul procedurii de numire a consilierilor de conturi. Astfel, prin Hotărârea Parlamentului nr. 78/2017, domnul Mihai Busuioc a fost numit consilier de conturi și președinte al Curții de Conturi, pentru un mandat de 9 ani. Curtea de Conturi este o instituție de rang constituțional, ceea ce demonstrează relevanța ei și profesionalismul necesar pentru a ocupa o funcție de asemenea anvergură.

15. Cu privire la îndeplinirea criteriului de numire constând în înalta competență profesională se arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că nu este competentă să verifice îndeplinirea condiției subiective antereferte cu referire la persoanele numite în funcția de judecător al Curții Constituționale, condiție prevăzută de art. 143 din Constituție

(Decizia nr. 395 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 21 iunie 2019, paragraful 36).

16. Se mai precizează că verificarea condițiilor pentru numirea la Curtea Constituțională a unui judecător este atributul comisiei de specialitate, organ intern de lucru al Parlamentului, și se realizează pe baza datelor concrete depuse la dosarul candidaturii. Totodată, Parlamentul are o marjă de apreciere în ceea ce privește desfășurarea procedurilor parlamentare și parcurgerea etapelor pe care le presupun numirile în diverse funcții.

17. În conformitate cu dispozițiile art. 76 din Legea nr. 47/1992, la data de 26 iunie 2025 au fost solicitate secretarului general al Senatului următoarele înscrisuri în copie, cu mențiunea „conform cu originalul”: candidatura domnului Mihai Busuioc; actele depuse de acesta în susținerea candidaturii sale conform art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992; raportul Comisiei juridice, de numiri, de disciplină, imunități și validări; stenograma ședinței Senatului din 24 iunie 2025; orice alte înscrisuri depuse/întocmite în cadrul procedurii parlamentare de numire a domnului Mihai Busuioc în funcția de judecător al Curții Constituționale.

18. Prin Adresa nr. XXXV/3.890 din 27 iunie 2025, secretarul general al Senatului a comunicat, în copie, următoarele înscrisuri: Adresa grupului parlamentar al Partidului Social Democrat nr. XV/175 din 23 iunie 2025 prin care a fost depusă candidatura domnului Mihai Busuioc; acordul de acceptare a candidaturii de către domnul Mihai Busuioc, datat 23 iunie 2025, precum și declarația acestuia ca la data numirii în funcția de judecător al Curții Constituționale să demisioneze din orice funcție incompatibilă cu aceasta; declarația pe propria răspundere privind apartenența sau neapartenența ca agent ori colaborator al poliției politice comuniste; certificatul de cazier judiciar; curriculum vitae al domnului Mihai Busuioc; cartea de identitate a domnului Mihai Busuioc; diploma de licență și adeverințele privind absolvirea studiilor postuniversitare de masterat; adeverințele de vechime emise de ANCP, Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, Secretariatul General al Guvernului și Curtea de Conturi; certificate/diplome de perfecționare profesională, scrisori de felicitare, de colaborare și mulțumiri din partea reprezentanților curților de conturi din străinătate cu ocazia aniversării a 160 de ani de la înființarea Curții de Conturi a României; Raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități nr. XIX/143 din 24 iunie 2025; stenograma ședinței Senatului din data de 24 iunie 2025.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, hotărârea criticată, raportată la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. I) din Constituție și ale art. 1, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

20. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Hotărârea Senatului nr. 64/2025 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 24 iunie 2025, potrivit căreia: „Articol unic. — *Senatul îl numește pe domnul Busuioc Mihai în funcția de judecător la Curtea Constituțională, pentru un mandat de 9 ani, începând cu data de 13 iulie 2025.*”

21. Deși autorul sesizării de neconstituționalitate nu invocă *expressis verbis* un anumit text constituțional în susținerea acesteia, Curtea observă că întreaga motivare are în vedere prevederile constituționale ale art. 143 privind condițiile pentru numirea în funcția de judecător al Curții Constituționale, precum

și prevederile art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010. Aceste reglementări stabilesc că „*Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior*”. Prin urmare, Curtea reține ca normă de referință art. 143 din Constituție.

22. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, și anume un grup parlamentar, cât și sub aspectul obiectului sesizării, respectiv Hotărârea Senatului nr. 64/2025.

23. Referitor la obiectul hotărârilor Parlamentului care pot fi supuse controlului de constituționalitate întemeiat pe art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, în jurisprudența sa, Curtea a analizat și alte condiții de admisibilitate a sesizării, care nu sunt explicit prevăzute de lege, dar care au fost create pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 65 din 23 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 11 aprilie 2019, paragrafele 24-27). Astfel, o condiție de admisibilitate a sesizărilor privind neconstituționalitatea hotărârilor Parlamentului o reprezintă relevanța constituțională a obiectului acestor hotărâri. Curtea a constatat că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (a se vedea, în acest sens, deciziile nr. 53 și 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012). Prin Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 21 mai 2014, paragraful 15, Curtea a stabilit că textul art. 27 din Legea nr. 47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate sau sub cel al caracterului normativ sau individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate — *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează asemenea hotărâri sunt de plano admisibile. În cauza de față, hotărârea criticată are caracter individual și vizează numirea unui judecător la Curtea Constituțională, instituție de rang constituțional, astfel că această condiție de admisibilitate este îndeplinită (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 296 din 18 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 10 iunie 2022, paragraful 26).

24. Curtea a mai stabilit că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate întemeiată pe art. 146 lit. l) din Constituție coroborat cu art. 27 din Legea nr. 47/1992, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional, pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin Constituție, pe de altă parte. Așadar, criticile formulate trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de

neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, precitate, și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, paragraful 15). Curtea a mai reținut, în privința hotărârilor care prin obiectul lor vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional, că norma de referință, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat, poate fi atât o dispoziție de rang constituțional, cât și una infraconstituțională, ținând cont de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. O atare orientare a Curții este dată de domeniul de maximă importanță în care intervin aceste hotărâri — autorități și instituții de rang constituțional —, astfel încât și protecția constituțională oferită autorităților sau instituțiilor fundamentale ale statului trebuie să fie una în consecință. Prin urmare, hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional pot fi supuse controlului de constituționalitate chiar dacă actul normativ pretins încălcat are valoare infraconstituțională (a se vedea și Decizia nr. 296 din 18 mai 2025, paragraful 27). Întrucât, în cauză, criticile formulate sunt raportate la un text constituțional având un conținut normativ specific, acestea urmează să fie analizate pe fond.

25. Curtea observă că, potrivit art. 143 din Constituție, „*Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior*”. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, prima și a treia condiție sunt obiective și pot constitui obiectul controlului de constituționalitate, pe când cea de-a doua are natură subiectivă și ține exclusiv de aprecierea autorității de numire (Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 30 septembrie 2014, paragraful 38).

26. Consacrarea caracterului dihotomic al condițiilor legale pe care persoana numită trebuie să le îndeplinească, și anume condiții obiective și condiții subiective, are drept consecință doar admisibilitatea unui control efectuat de instanța constituțională exclusiv în ceea ce privește condițiile obiective. Curtea Constituțională nu poate analiza și cenzura opțiunea Camerei Deputaților/Senatului, prin cercetarea motivelor pentru care aceasta dispune de prerogativa sa de a numi un judecător la Curtea Constituțională, cu privire la o persoană despre care se apreciază că întrunește cerința înaltei competențe profesionale, în condițiile stabilite de Constituție, ci poate doar să verifice și să decidă în legătură cu îndeplinirea condițiilor obiective prevăzute de lege (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014, paragrafele 19 și 20, Decizia nr. 389 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 17 iulie 2014, paragraful 23, Decizia nr. 459 din 16 septembrie 2014, paragrafele 48 și 49, Decizia nr. 433 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 18 iulie 2018, paragraful 31, Decizia nr. 65 din 23 ianuarie 2019, paragrafele 32 și 33, sau Decizia nr. 296 din 18 mai 2022, paragraful 33).

27. Curtea Constituțională nu este competentă să verifice îndeplinirea condiției subiective referitoare la „*înaltă competență profesională*” a persoanelor numite în funcția de judecător al Curții Constituționale, condiție prevăzută de art. 143 din Constituție (Decizia nr. 395 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 21 iunie 2019, paragraful 36, sau Decizia nr. 296 din 18 mai 2022, paragraful 34).

28. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că pregătirea juridică superioară presupune promovarea examenului de licență în domeniul științe juridice, diploma de licență conferind absolventului titlul de licențiat în drept (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 296 din 18 mai 2022, paragraful 30). Termenul „superioară” din cuprinsul art. 143 din Constituție are în vedere instituțiile de învățământ superior, astfel că pregătirea juridică superioară se referă la calitatea absolventului de licențiat în științe juridice. Formula generică folosită de legiuitorul constituant (pregătire juridică superioară) „nu trebuie asociată unei înalte competențe, materializată în rezultatele muncii practice” [*Geneza Constituției României 1991 — Lucrările Adunării Constituante*, Ed. R.A. Monitorul Oficial, București, 1998, p. 879 (amendament 967 — respins)]. Ca atare, rezultatul muncii prestate/activității desfășurate este elementul care se subsumează înaltei competențe profesionale, însă evaluarea acesteia ține de competența exclusivă a autorității care numește judecătorul Curții Constituționale. Aceasta este o condiție subiectivă ce nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate. Ca atare, având în vedere că este licențiat în științe juridice, domnul Mihai Busuioc îndeplinește condiția obiectivă de a avea pregătire juridică superioară.

29. Cu privire la evaluarea condiției obiective referitoare la vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică se poate observa că aceasta vizează existența unei activități practice [*Geneza Constituției României 1991 — Lucrările Adunării Constituante*, Ed. R.A. Monitorul Oficial, București, 1998, p. 879 (amendament 966 — respins)] pe care respectiva persoană să o desfășoare în domeniul juridic, cu alte cuvinte, în specialitatea studiilor juridice. Stabilirea unei asemenea condiții de eligibilitate evită situațiile în care *per absurdum* este numită ca judecător o persoană „care n-a avut nicio activitate practică”.

30. Raportat la situația domnului Mihai Busuioc, Curtea constată că, potrivit Adeverinței emise de ANCPI cu nr. 25.426 din 12 iunie 2025, depusă la dosarul de candidatură, se atestă că acesta a dobândit o vechime în specialitatea juridică de 9 ani, 4 luni și 10 zile, aferentă perioadei 1 octombrie 2004-11 februarie 2014. Astfel, în perioada 1 octombrie-30 noiembrie 2004, domnul Mihai Busuioc a deținut calitatea de registrator de carte funciară la Direcția de Publicitate Imobiliară, iar în perioada 1 decembrie 2004-20 ianuarie 2005 a devenit șef serviciu în cadrul acestei direcții. În perioada 21 ianuarie 2005-31 ianuarie 2013, domnul Mihai Busuioc a deținut funcțiile de director general și director general adjunct al ANCPI, iar în perioada 1 februarie 2013-11 februarie 2014 funcția de director al Direcției Corp control.

31. În perioada 12 februarie 2014-28 ianuarie 2016, domnul Mihai Busuioc a fost detașat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice (în prezent, Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației), devenind ulterior angajatul acestui minister, prin emiterea unui act administrativ de numire. Atât pentru funcția exercitată prin detașare, cât și pentru cea exercitată prin numire au fost solicitate studii universitare de licență absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă în științe juridice. Conform Adeverinței nr. 130.025 din 12 iunie 2025, emisă de Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, în perioada 12 februarie 2014-4 ianuarie 2017 și 16 iunie 2017-29 iunie 2017, domnul Mihai Busuioc a acumulat o vechime în specialitatea studiilor de 2 ani, 11 luni și 5 zile.

32. În perioadele 4 ianuarie 2017-16 iunie 2017 și 29 iunie 2017-15 octombrie 2017, domnul Mihai Busuioc a exercitat funcția de secretar general la Secretariatul General al Guvernului. Potrivit art. 13 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, perioada în care persoanele au ocupat funcții de demnitate publică reprezintă vechime în muncă și în specialitate.

Ca atare, începând cu 1 iulie 2017, domnul Mihai Busuioc a acumulat o vechime în specialitate de 3 luni și 14 zile (a se vedea Adeverința nr. 15A/4.034 din 16 iunie 2025, emisă de Secretariatul General al Guvernului).

33. Începând cu data de 15 octombrie 2017, domnul Mihai Busuioc exercită funcția de consilier de conturi și de președinte al Curții de Conturi, fiind numit în această funcție prin Hotărârea Parlamentului României nr. 78/2017 privind numirea unor consilieri de conturi, a președintelui și a unui vicepreședinte la Curtea de Conturi, precum și numirea președintelui și a unui vicepreședinte la Autoritatea de Audit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 11 octombrie 2017. Prin Adeverința nr. 42.994 din 23 iunie 2025, emisă de secretarul general al Curții Conturi a României, s-a menționat că, potrivit art. 47 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 3 aprilie 2014, pentru exercitarea funcției de consilier de conturi — președinte au fost solicitate studii universitare de licență, absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă, în domeniul științelor economice, juridice sau ingineresti. Domnul Mihai Busuioc a dobândit o vechime în domeniul științelor juridice și în specialitatea studiilor de 7 ani, 8 luni și 9 zile. În sensul celor de mai sus, Curtea observă că art. 47 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 prevede că „*pentru a fi numiți consilieri de conturi, se cere îndeplinirea următoarelor condiții: studii superioare economice sau juridice, vechime de minimum 10 ani în specialitatea studiilor absolvite și pregătire profesională temeinică*”.

34. Având în vedere cele patru adeverințe depuse, Curtea constată că domnul Mihai Busuioc are o vechime în specialitatea studiilor juridice de peste 20 de ani, cu alte cuvinte îndeplinește condiția obiectiv-formală referitoare la vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică pentru a putea fi numit în funcția de judecător la Curtea Constituțională. Chiar dacă unele dintre funcțiile ocupate nu au necesitat în exclusivitate studii juridice, acestea fiind solicitate alternativ cu alte categorii de studii, sau, în unele situații, legea nu face nicio referire la tipul de studii solicitate, Curtea reține că aceste aspecte nu au o semnificație sub aspectul evaluării criteriului cantitativ al activității juridice. Prin urmare, Hotărârea Senatului nr. 64/2025 nu încalcă art. 143 din Constituție.

35. De altfel, autorul sesizării, prin întreaga critică formulată, în realitate, încearcă să demonstreze că domnul Mihai Busuioc fie nu are practică juridică, prin prisma activităților pe care le-a desfășurat, fie că practica sa vizează doar tangențial activitatea juridică. Curtea nu poate fi chemată să stabilească nici nivelul de cunoaștere a dreptului de către persoana numită în funcția de judecător și nici relevanța sau ponderea activității pe care a desfășurat-o raportat la domeniul dreptului, ci ea trebuie să evalueze dacă a desfășurat activitate juridică în funcțiile pe care le-a deținut, ținând seama de cadrul juridic existent. Or, din moment ce autoritățile publice la care domnul Mihai Busuioc și-a desfășurat activitatea au atestat, în conformitate cu legea, că a exercitat funcții care presupun o activitate juridică și că activitatea astfel prestată constituie vechime în specialitate juridică, Curtea nu poate decât să ia act de această situație.

36. Adeverințele emise, precum și conținutul acestora se bucură de prezumția de legalitate și, în aceste condiții, dat fiind că nu au fost aduse înscrise sau dovezi în sens contrar, cele afirmate de autorul sesizării sunt chestiuni de apreciere personală/opinii/puncte de vedere de natură subiectivă, căroră nu li se poate atribui o eficiență probatorie în cauză (a se vedea *mutatis mutandis* și Decizia nr. 395 din 5 iunie 2019, paragraful 37, Decizia nr. 469 din 7 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 26 iulie 2021, paragraful 43, sau Decizia nr. 296 din 18 mai 2022, paragraful 37).

37. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată și constată că Hotărârea Senatului nr. 64/2025 pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 iulie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Prim-magistrat-asistent,

Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea pe lângă Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate

a unei activități finanțate integral din venituri proprii, precum și aprobarea metodologiei de aplicare și a modului de utilizare a resurselor rezultate din aceasta

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 67 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2024 privind reorganizarea unor instituții publice din domeniul mediului, apelor și pădurilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă înființarea pe lângă Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate a unei activități finanțate integral din venituri proprii, denumită în continuare *Activitate*, pentru finanțarea cheltuielilor corespunzătoare realizării obiectivelor de conservare și funcționării Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate.

(2) Se aprobă metodologia de aplicare și modul de utilizare a resurselor rezultate din Activitate, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(3) Din veniturile proprii realizate prin Activitate, conform metodologiei prevăzute în anexă, se asigură finanțarea cheltuielilor corespunzătoare realizării obiectivelor de conservare și funcționării Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate, în conformitate cu art. 30 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Veniturile proprii ale Activității se constituie din încasarea tarifelor instituite de către Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate, în conformitate cu art. 30 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Cheltuielile curente care se efectuează pentru realizarea Activității se finanțează integral din veniturile proprii prevăzute la art. 1 alin. (4) și se realizează potrivit metodologiei prevăzute în anexă.

(2) Bugetul de venituri și cheltuieli pentru Activitate se întocmește la venituri pe surse de proveniență, iar la cheltuieli după natura și destinația acestora, potrivit clasificăției bugetare.

(3) Fundamentarea, elaborarea, aprobarea și executarea indicatorilor din aceste bugete se fac cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(4) Execuția de casă a bugetului de venituri și cheltuieli al Activității se realizează prin Trezoreria Statului, conform prevederilor legale în vigoare.

(5) Activitatea se încadrează la capitolul bugetar la care este încadrată instituția publică care o organizează.

Art. 3. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate, prin structura de specialitate, are obligația întocmirii

Procedurii de sistem privind încasarea și utilizarea veniturilor proprii din activități finanțate integral din venituri proprii, conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 119/1999 privind controlul intern/managerial și controlul financiar preventiv, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul apărării naționale,
Liviu-Ionuț Moșteanu
Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Diana-Anda Buzoianu
Ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale,
Petre-Florin Manole
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 14 iulie 2025.
Nr. 587.

ANEXĂ

**METODOLOGIA DE APLICARE ȘI MODUL DE UTILIZARE
a resurselor rezultate din activitatea finanțată integral din venituri proprii,
înființată pe lângă Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate**

Art. 1. — Metodologia de aplicare și modul de utilizare a resurselor rezultate din activitatea finanțată integral din venituri proprii, înființată pe lângă Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate, denumită în continuare *metodologie*, stabilește modul de aplicare și de utilizare a resurselor financiare necesare bunei administrări a ariilor naturale protejate, din domeniul de competență al Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate.

Art. 2. — Resursele rezultate din activitatea finanțată integral din venituri proprii se constituie din sistemul de tarife aprobat prin metodologia prevăzută la art. 30 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — (1) Sumele provenite din tarifele încasate conform art. 30 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, de către Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate sunt gestionate prin bugetul de venituri și cheltuieli aferente activității finanțate integral din venituri proprii.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se fac venit la bugetul Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate, pentru realizarea obiectivelor de conservare și funcționării Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate.

(3) Bunurile și serviciile achiziționate prin implementarea activității prevăzute la alin. (1) vor fi alocate sau utilizate numai în scopul prevăzut la alin. (2).

(4) Repartizarea sumelor se va face pe timpul anului bugetar în limita maximă a veniturilor încasate, cu aprobarea președintelui Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate, pe baza propunerilor structurilor de specialitate în domeniul în care se solicită cheltuiala.

(5) Tipurile de cheltuieli permise pentru realizarea obiectivelor de conservare și funcționarea Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate sunt:

a) cheltuieli necesare implementării planurilor de management;
b) cheltuieli pentru realizarea obiectivelor de conservare;
c) cheltuieli necesare pentru funcționarea Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate: furnituri de birou; materiale pentru curățenie; încălzit, iluminat; apă, canal, salubritate; carburanți și lubrifianti; piese de schimb; poștă, telecomunicații, radio, internet, TV; materiale și prestări servicii cu caracter funcțional; reparații curente; cărți, publicații și materiale documentare; consultanță și expertiză; pregătire profesională; protecția muncii; reclamă și publicitate.

(6) Din sumele încasate conform prezentei metodologii nu sunt permise cheltuieli salariale.

Art. 4. — Principiile de utilizare a veniturilor încasate sunt următoarele:

a) cheltuielile trebuie să fie justificate de scopul încasării veniturilor;

b) sunt permise doar cheltuieli direct legate de activitatea specifică a Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate;

c) cheltuielile să fie necesare pentru realizarea activităților planificate de Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate;

d) cheltuielile să fie înregistrate în contabilitate, să fie dovedite prin documente originale emise în conformitate cu prevederile legislației în vigoare, astfel încât să fie identificabile și verificabile;

e) cheltuielile să respecte prevederile legislației în vigoare, inclusiv în ceea ce privește regimul achizițiilor publice.

Art. 5. — În scopul asigurării controlului și transparenței încasării și utilizării veniturilor obținute se realizează următoarele activități:

a) se întocmesc rapoarte de execuție trimestriale și anuale de către direcția de specialitate/Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate;

b) se publică veniturile și cheltuielile semestrial pe site-ul Agenției Naționale pentru Mediu și Arie Protejate.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 181**din 19 mai 2025**

Dosar nr. 3.043/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina-Irina Prisecaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona-Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 3.043/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Raluca Emilia Leote, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea

formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 9.560/3/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 12 noiembrie 2024, în Dosarul nr. 9.560/3/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. *Dacă pentru personalul silvic cu statut de funcționar public, încadrat în instituții publice finanțate integral de la bugetul de stat, al cărui salariu de bază este stabilit conform anexei nr. VIII cap. I lit. A pct. I nota 4¹ din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, acordarea indemnizației de grad profesional, prevăzută de art. 22 alin. (2)-(4) coroborat cu anexa nr. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, după data de 16 decembrie 2019, este supusă limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.*

2. *Dacă pentru personalul silvic cu statut de funcționar public, încadrat în instituții publice finanțate integral de la bugetul de stat, al cărui salariu de bază este stabilit conform anexei nr. VIII cap. I lit. A pct. I nota 4¹ din Legea-cadru nr. 153/2017, indemnizația de grad profesional, prevăzută de art. 22 alin. (2)-(4) coroborat cu anexa nr. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019, poate fi acordată în anii 2020, 2021, 2022 și 2023, în raport cu dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, art. I alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea*

și completarea unor acte normative și art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

3. Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, coroborate cu art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 18 alin. (2) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, dreptul personalului silvic la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an, aferent anului 2019, se poate dispune în cazul în care angajatorul nu a prevăzut sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017)

Art. 3 referitor la gestionarea sistemului de salarizare:

„(4) Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, să asigure promovarea personalului în funcții, grade și trepte profesionale și avansarea în gradații, în condițiile legii, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.”

Art. 25 referitor la limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi:

„(1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Anexa nr. VIII — Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” — capitolul I — lit. A — pct. I lit. f) nota 4¹

„4¹ Salariile de bază prevăzute la lit. c), d) și e) se aplică și personalului din cadrul gărzilor forestiere, Gărzii Naționale de Mediu și Administrației Rezervației Biosferei «Delta Dunării».”

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind statutul personalului silvic, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000)

Art. 22. (...) (2) Indemnizația de grad profesional și sporul de risc reprezintă componente ale drepturilor salariale și se acordă lunar personalului silvic prevăzut la art. 4 alin. (1) în conformitate cu prevederile art. 120 alin. (3)-(5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Sumele necesare pentru acordarea indemnizației de grad profesional prevăzute la alin. (2) se calculează, anual, prin înmulțirea valorii salariului minim brut garantat în plată la nivel național cu coeficientul k prevăzut pentru fiecare grad și pentru fiecare gradație.

(4) Valorile coeficientului k sunt prevăzute în anexa nr. 2.”

Art. 33. — (1) Personalul silvic prevăzut la art. 4 alin. (1) are dreptul să primească, anual, gratuit, un volum de 6 mc lemn fasonat de foc dacă venitul lunar net din salariul aferent lunii anterioare acordării acestuia este mai mic decât salariul mediu brut pe economie. Contravaloarea lemnului fasonat de foc se

stabilește folosind media valorilor lemnului de foc din Lista prețurilor de referință, pe specii și sortimente stabilite anual, pentru materialele lemnoase care nu se găsesc sau care nu pot fi identificate, stabilită de autoritatea publică centrală pentru silvicultură, în baza art. 152 alin. (6) din Legea nr. 331/2024 privind Codul silvic, cu modificările ulterioare, se suportă de angajator și se prevede în bugetul de venituri și cheltuieli.”

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018)

Art. 34. — (2) Începând cu luna ianuarie 2020, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2019, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020)

Art. 1. (...) (3) În anul 2021, începând cu luna ianuarie, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2020, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

12. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021)

Art. 1. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (4) și (4¹) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2022, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor de funcție/salariilor de funcție/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2021 în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

13. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022)

Art. 1. (...) (5) În anul 2023, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2022, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

14. Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010 (Legea nr. 69/2010)

Art. 18. (...) (2) Pentru încadrarea în limitele trimestriale ale cheltuielilor de personal, ordonatorii de credite au posibilitatea să diminueze drepturile salariale care sunt stabilite prin lege în cuantum variabil și pe cele a căror acordare este facultativă, potrivit legii.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

15. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Braşov la 11.11.2022, în Dosarul nr. 9.560/3/2022, astfel cum a fost modificată, reclamantul I.C.V., prin Sindicatul Funcţionarilor Publici din Silvicultură şi Vânătoare Braşov, a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Garda Forestieră Braşov: obligarea pârâtei să calculeze, să stabilească şi să plătească în favoarea reclamantului indemnizaţia lunară de grad profesional, conform încadrării acestuia, începând cu 16.12.2019 până la modificarea sau stingerea dreptului; obligarea pârâtei să îi acorde reclamantului gratuit un volum de 6 mc lemn fasonat de foc, aferent anului 2019, iar, în situaţia în care angajatorul nu poate asigura acest volum de lemn fasonat, să fie obligată pârâta la acordarea acestui drept în bani, în cuantumul reprezentând contravaloarea a 6 mc lemn fasonat de foc.

16. Prin Sentinţa civilă nr. 179/CA/7 martie 2023, Tribunalul Braşov — Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal a respins acţiunea reclamantului, reţinând, în esenţă, că reclamantul este angajatul pârâtei din 11.09.2019, dar nu îndeplinea, la data depunerii cererii introductive de instanţă, condiţiile cerute de prevederile art. 120 alin. (4) din Codul silvic. Instanţa de fond a evocat, în drept, dispoziţiile art. 22 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 59/2000 şi Decizia pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 72 din 11 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1158 din 6 decembrie 2021.

17. Reclamantul a declarat recurs împotriva sentinţei instanţei de fond, care a fost înregistrat pe rolul Curţii de Apel Braşov — Secţia contencios administrativ şi fiscal.

IV. Motivele reţinute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

18. Instanţa de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile îndeplineşte condiţiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctele de vedere ale părţilor cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

19. Părţile au formulat puncte de vedere privind sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie cu aspectele puse în discuţie de instanţa de trimitere.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

20. În opinia instanţei de trimitere, primele două întrebări sunt esenţiale şi au legătură directă în soluţionarea cauzei în recurs, întrucât vizează acordarea şi limitele în care poate sau trebuie să fie acordat dreptul reclamantului la indemnizaţia de grad profesional, începând cu 16.12.2019, după data intrării în vigoare a modificărilor aduse Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 59/2000 prin Legea nr. 234/2019. În ceea ce priveşte a treia întrebare, instanţa a arătat că, în cauze cu alte obiecte în care s-a invocat lipsa fondurilor, instanţele judecătoreşti au apreciat că nu pot fi condiţionate recunoaşterea şi respectarea unui drept prevăzut de lege de faptul neprevăderii fondurilor necesare în buget.

VII. Jurisprudenţa instanţelor naţionale

21. În raport cu întrebarea cu care a fost sesizată instanţa supremă în prezentul dosar, nu a fost necesară consultarea jurisprudenţei instanţelor naţionale.

VIII. Jurisprudenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie

22. În jurisprudenţa Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie au fost identificate următoarele decizii care prezintă relevanţă cu privire la chestiunile de drept ce formează obiectul sesizării: *Decizia nr. 72 din 11 octombrie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1158 din 6 decembrie 2021; *Decizia nr. 46 din 24 februarie 2025*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 10 aprilie 2025.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

23. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condiţiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024.

X. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie

24. Temeiul prezentei sesizări este reprezentat de prevederile Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum şi în materia asigurărilor sociale, parţial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată de dispoziţiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

25. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024, „Prezenta ordonanţă de urgenţă se aplică în procesele privind stabilirea şi/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/şi cele privind raporturile de muncă şi de serviciu ale acestui personal”.

26. Conform art. 2 alin. (1) din acelaşi act normativ, „Dacă, în cursul judecăţii proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluţionarea cauzei în primă instanţă sau în calea de atac, verificând şi constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluţionarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat şi aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare, va solicita Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să pronunţe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

27. Din analiza dispoziţiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024, declanşarea procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii de admisibilitate:

a) existenţa unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare a art. 1 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024;

b) completul de judecată să fie investit cu soluţionarea cauzei în primă instanţă sau în calea de atac;

c) existenţa unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluţionarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare şi nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

28. Verificând îndeplinirea cumulativă a acestor condiţii de admisibilitate, Înalta Curte constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect calcularea şi plata drepturilor salariale reprezentând indemnizaţia lunară de grad profesional, începând cu 16.12.2019 până la modificarea sau stingerea dreptului, precum şi obligarea pârâtei la acordarea în favoarea reclamantului, gratuit, a unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc, aferent anului 2019, iar, în situaţia în care pârâta nu poate asigura acest volum de lemn fasonat, obligarea pârâtei la acordarea acestui drept în bani.

29. Astfel, pretenţiile deduse judecăţii în respectiva cauză se circumscriu unor drepturi salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024.

30. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluţionare pe rolul unui complet de judecată din cadrul Curţii de Apel Braşov — Secţia contencios administrativ şi fiscal, care judecă în ultimă instanţă.

31. Ca atare, primele două condiţii de admisibilitate sunt îndeplinite.

32. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, într-o jurisprudență constantă, instanța supremă a subliniat că această cerință instituie o dublă condiționare: pe de o parte, trebuie să existe o chestiune de drept veritabilă și, pe de altă parte, trebuie să fie stabilită dependența necesară între dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond (Decizia nr. 52 din 21 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1316 din 24 decembrie 2024, și Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025).

33. Cu referire la primul aspect, în lipsa unei definiții legale a noțiunii, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, creată în aplicarea art. 519 din Codul de procedură civilă, s-a statuat în mod constant că, pentru a se putea discuta de existența unei chestiuni de drept, este necesar ca problema de drept antamată „să necesite cu pregnanță a fi lămurită, să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării” (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, și Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023).

34. Astfel, pentru a exista o chestiune de drept veritabilă, trebuie ca norma de drept disputată să fie susceptibilă a constitui izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al unei practici judiciare neunitare, în timp ce scopul procedurilor de unificare este tocmai evitarea acestora.

35. Jurisprudența consolidată în legătură cu această condiție de admisibilitate este de actualitate și după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dat fiind că în preambulul acestei ordonanțe de urgență s-a ținut seama de „faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept” (Decizia nr. 61 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1274 din 18 decembrie 2024, Decizia nr. 71 din 11 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1330 din 31 decembrie 2024, Decizia nr. 89 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1291 din 20 decembrie 2024).

36. Ca atare, rămân valabile statuările obligatorii, conturate în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sesizat în temeiul art. 519-521 din Codul de procedură civilă, prin care s-a stabilit că nu se verifică condiția dificultății chestiunii de drept în următoarele cazuri: (i) claritatea normei, când aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate; (ii) când se solicită instanței supreme determinarea chiar a normei juridice aplicabile unui raport juridic, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată; (iii) când chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, din hotărârile cercetate rezultând că normele de drept în discuție au primit, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare; (iv) când, pe calea hotărârii prealabile, se solicită completarea legii; (v) când se solicită lămurirea unor aspecte ce se regăsesc tranșate în jurisprudența constantă și clară a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții Constituționale ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 70 din 11 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1275 din 18 decembrie 2024).

37. Așadar, evaluarea dificultății chestiunii de drept nu poate fi disociată de existența unor dezlegări anterioare date de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare în cazul unor chestiuni de drept asemănătoare, de natură a oferi instanțelor naționale suficiente repere interpretative — inclusiv prin considerentele cu caracter de principiu — pentru soluționarea cauzelor cu care au fost învestite. Mai precis, chiar și în ipoteza unor soluții de respingere a sesizărilor ca inadmisibile, aceste decizii „beneficiază, ca orice act jurisdicțional, de efectul autorității de lucru judecat atașat considerentelor care sprijină și explicitează soluția inadmisibilității sesizării” (Decizia nr. 2 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 aprilie 2021, paragraful 39).

38. Procedând la verificarea acestei condiții de admisibilitate, se constată că întrebările adresate instanței supreme privesc, în esență, trei aspecte:

a) dacă acordarea indemnizației de grad profesional personalului silvic cu statut de funcționar public, prevăzută de art. 22 alin. (2)-(4) coroborat cu anexa nr. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019, este supusă limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017;

b) dacă indemnizația de grad profesional a personalului silvic cu statut de funcționar public poate fi acordată în anii 2020, 2021, 2022 și 2023, în contextul ordonanțelor de urgență succesive care au menținut succesiv drepturile salariale la cuantumul avut în luna decembrie a anului anterior;

c) dacă dreptul personalului silvic la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an, aferent anului 2019, se poate dispune în cazul în care angajatorul nu a prevăzut sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli.

39. Examenul atent al deciziilor interpretative pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare în legătură cu chestiuni de drept similare relevă că instanța supremă a oferit deja suficiente repere pentru interpretarea și aplicarea unitară a normelor legale în discuție, care se impun a fi respectate și valorificate, *mutatis mutandis*, de către instanța de trimitere în cauza cu care a fost învestită, aplicarea concretă și efectivă a legii constituind, în afara oricăror ambivalențe, atributul constituțional exclusiv al acesteia din urmă.

40. Astfel, în ceea ce privește natura juridică a indemnizației de grad profesional a personalului silvic, prin Decizia nr. 72 din 11 octombrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că „(...) până la adoptarea Legii nr. 234/2019, nu a existat un cadru normativ care să stabilească cuantumul indemnizației aferente gradului profesional sau criteriile pe baza cărora să poată fi calculat un astfel de spor salarial. Este vorba, și în acest caz, cel mult de o intenție a legiuitorului de acordare a unui asemenea drept, intenție care, în lipsa unui cadru funcțional de acordare a sporului, nu a condus la nașterea unui veritabil drept de creanță” (paragraful 50).

41. În considerarea acestor dezlegări obligatorii, indemnizația de grad profesional specifică personalului silvic reprezintă un spor salarial cu caracter permanent.

42. Odată stabilită natura juridică a indemnizației de grad profesional se impune verificarea incidenței limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, sens în care se reține că textul de lege se află în partea generală a acestei legi, fiind incident în cazul întregului personal plătit din fonduri publice, indiferent de familia ocupațională din care face parte, deci inclusiv în cazul personalului încadrat în familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, cum este ipoteza sesizării de față.

43. Prin urmare, există dezlegări anterioare date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin hotărâri obligatorii cu referire la

natura juridică a aceluiași drept de natură salarială prevăzut pentru personalul silvic, care se constituie în suficiente repere de interpretare, utile instanței de trimitere în soluționarea cauzei deduse judecății.

44. Instanța supremă reiterează că revine instanțelor investite cu soluționarea respectivelor cauze atribuția jurisdicțională de a verifica și de a respecta jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiilor deduse judecății (Decizia nr. 82 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 28 ianuarie 2025).

45. Astfel, nu poate fi transferat instanței supreme atributul de a aprecia dacă o decizie pronunțată de aceasta pe calea unui mecanism de unificare jurisprudențială, care a vizat un alt aspect, are sau nu aplicabilitate într-o speță concretă, precum și pe acela de a explicita încă o dată decizia pronunțată anterior, întrucât instanța de sesizare nu poate decela dacă acel raționament este aplicabil sau nu pricinii cu care aceasta a fost investită. De altfel, în procedura dezlegării unei chestiuni de drept, rolul instanței supreme rămâne unul extraordinar, iar materializarea acestuia nu poate fi concepută prin compilarea unor dezlegări obligatorii anterioare — utilizate ca premise —, cu consecința unei statuări redundante.

46. În acest context, instanța supremă reafirmă că rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată, în interpretarea și aplicarea unor texte de lege diferite, dar care conțin, în realitate, una și aceeași problemă de drept, întrucât existența unei hotărâri prealabile trebuie văzută nu doar ca un argument cu forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările sale prin efectul prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cât mai ales ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât unei probleme de drept punctuale, cât și altora identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării.

47. În considerarea argumentelor expuse, corelarea dezlegărilor anterioare date unor chestiuni de drept prin mecanismul hotărârii prealabile nu prezintă vreo dificultate, presupunând un demers facil de identificare a deciziilor relevante și de aplicare corespunzătoare a acestora la circumstanțele particulare ale cauzei.

48. Prin cea de-a doua întrebare, instanța de trimitere solicită a se stabili dacă măsura menținerii succesive a drepturilor salariale la quantumul avut în luna decembrie a anului anterior afectează plata indemnizației de grad profesional a personalului silvic în anii 2020-2023.

49. Din această perspectivă, judecătorii-raportori constată că dispozițiile legale prin care s-a instituit, în mod succesiv, menținerea quantumului sporurilor și indemnizațiilor la valoarea avută în luna decembrie a anului anterior nu au făcut obiectul vreunei abrogări, astfel încât nu se pune problema aplicării în timp a actelor normative ce cuprind respectivele prevederi.

50. Așadar, chestiunea de drept nu este una veritabilă, ci reprezintă doar o întrebare formală, ce nu ridică nicio dificultate și al cărei răspuns se impune cu evidență și fără cel mai mic dubiu, astfel că mecanismul hotărârii prealabile, inclusiv cel reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, nu mai trebuie declanșat. Nu orice element de aplicare a dreptului devine o chestiune de drept care să atragă automat necesitatea unei confirmări din partea instanței supreme pe calea acestei proceduri.

51. Prin cea de-a doua întrebare, instanța de trimitere urmărește, în contextul particular al cauzei (prin solicitarea punctuală de a se răspunde asupra îndreptățirii reclamantului la indemnizația de grad profesional aferentă anilor 2020-2023), stabilirea soluției ce urmează a fi pronunțată de titularul sesizării,

iar nu interpretarea cu caracter de principiu a unei norme de drept incidente, așa cum impune procedura trimiterii preliminare.

52. În ceea ce privește a treia întrebare, examenul deciziilor interpretative obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție relevă faptul că, în mecanismul hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, problema naturii juridice a dreptului la acordare anuală și în mod gratuit a unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc a fost analizată în cuprinsul Deciziei nr. 46 din 24 februarie 2025, Înalta Curte reținând cu caracter obligatoriu următoarele: „94. Referitor la cea de-a doua categorie de drepturi ce face obiectul sesizării, respectiv dreptul la acordare anuală și în mod gratuit a unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc, reglementat de art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se constată că acesta se încadrează în categoria avantajelor în natură anuale de care beneficiază personalul silvic în temeiul unui statut special, fiind acordat în scopul îndeplinirii unor nevoi de consum, cu ajutorul bunurilor sau serviciilor oferite de către instituție, pe lângă salariu.”

53. Așadar, dreptul la acordare anuală și în mod gratuit a unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc este un avantaj în natură, iar nu un drept bănesc, care să poată fi prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli al angajatorului.

54. Instanța de trimitere a formulat întrebarea referindu-se la acordarea în natură a dreptului, deși în motivarea încheierii ridică problema condiționării dreptului de prevederea fondurilor necesare în buget, ceea ce ar aduce în discuție o executare prin echivalent.

55. Or, în acest echivoc al sesizării, instanța de trimitere nu a făcut nicio referire la formularea clară a prevederilor art. 33 alin. (1) fraza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, potrivit căreia „contravaloarea lemnului fasonat de foc (...) se suportă de angajator și se prevede în bugetul de venituri și cheltuieli”.

56. Prin urmare, se constată că nu este îndeplinită cerința de admisibilitate vizând existența unei veritabile probleme de drept, având un grad ridicat de dificultate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile, în condițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, prin care Înalta Curte să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

57. În același timp este în afara oricăror ambivalențe și incidența în cadrul prezentei analize a prevederilor art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care statuează în sensul că încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată; acesta este ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal, care implică riscul unor dezlegări diferite în practica judiciară.

58. Această exigență legală, subsumată condiției privind incidența unei chestiuni de drept veritabile, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă.

59. Ca atare, din încheierea de sesizare trebuie să rezulte atât chestiunea de drept supusă lămuririi, cât și dificultatea lămuririi acesteia, prin prezentarea posibilelor interpretări diferite ale respectivei probleme de drept.

60. Or, această exigență nu a fost respectată de instanța de trimitere, care nu a avut nicio dificultate în interpretarea normelor legale și nici nu a arătat argumentele pentru care consideră că problemele de drept în discuție sunt susceptibile a da naștere unor interpretări diferite. În contextul în care din cuprinsul încheierii de sesizare nu rezultă care ar fi dilema instanței de

trimitere cu privire la posibile interpretări diferite ale cadrului legal și nici obstacolele întâmpinate în îndeplinirea obligației de a interpreta și aplica normele legale în litigiul cu care este învestită, se impune concluzia că problemele de drept supuse interpretării nu ridică o reală dificultate, neexistând riscul apariției unei practici neunitare, de natură să justifice intervenția instanței supreme.

61. Art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 stabilește în sarcina titularului sesizării inclusiv obligația de „verificare”, în sensul de efectuare a unei analize prealabile a

condițiilor de admisibilitate a sesizării, printre care figurează și cea a existenței unei chestiuni de drept veritabile, care prezintă un grad ridicat de dificultate. Nu în ultimul rând trebuie subliniat că, din perspectiva scopului declarat al actului normativ citat, dificultatea se impune în mod necesar și obligatoriu a fi apreciată prin prisma aspectului ca respectiva problemă disputată să înglobeze potențialul generării unei jurisprudențe divergente la nivel național, risc evident înlăturat în ipoteza în care instanța supremă a intervenit deja, în repetate rânduri, tranșând diferite aspecte circumscrise chestiunii de drept repuse în discuție.

62. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 9.560/3/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dacă pentru personalul silvic cu statut de funcționar public, încadrat în instituții publice finanțate integral de la bugetul de stat, al cărui salariu de bază este stabilit conform anexei nr. VIII cap. I lit. A pct. I nota 4¹ din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, acordarea indemnizației de grad profesional, prevăzută de art. 22 alin. (2)-(4) coroborat cu anexa nr. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, după data de 16 decembrie 2019, este supusă limitării prevăzute de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

2. Dacă pentru personalul silvic cu statut de funcționar public, încadrat în instituții publice finanțate integral de la bugetul de stat, al cărui salariu de bază este stabilit conform anexei nr. VIII cap. I lit. A pct. I nota 4¹ din Legea-cadru nr. 153/2017, indemnizația de grad profesional, prevăzută de art. 22 alin. (2)-(4) coroborat cu anexa nr. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019, poate fi acordată în anii 2020, 2021, 2022 și 2023, în raport cu dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, art. I alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

3. Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, coroborate cu art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 18 alin. (2) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, dreptul personalului silvic la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc pe an, aferent anului 2019, se poate dispune în cazul în care angajatorul nu a prevăzut sume cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli.

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Raluca Emilia Leote

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

